

Не забудь ніколи нашу другу школу...



Ми!

№6

“МИ” – ВИДАННЯ ЗОШ №2 м. Дрогобича

січень 2005 р.

З НОВИМ РОКОМ ПІА РІЗДВОМ ХРИСТІОВИМ!



Офіційно відзначати новорічне свято почали ще в Древньому Римі. Римський цар Нум Помпідій здійснив у своїй країні реформу літочислення і переніс початок року з березня на січень. Перший місяць назвали на честь давнього божества – дволикого Януса. Він вважався стражем усіх дверей та воріт, які власноручно відчиняв і замикав. За уявленнями римлян, Янус мав два обличчя: старе, що символізувало рік старий, та юне, що звернене у майбутнє.

Звідки ж у слов'ян звичай зустрічати Новий рік?

Ця дата – фактично одна із віх трудового землеробського календаря і тісно пов'язана з язичницькими віруваннями наших предків. Вже в давніх слов'ян рік ділився на 12 місяців: січень – пов'язаний з вирубкою лісу, березень – час збору березового соку, серпень – пора жнив. Всі ці назви відображають трудовий цикл життя. Починаючи з X ст., новоріччя зустрічали 1 березня – саме тоді розпочиналися роботи в полі. Через п'ять століть його перенесли на 1 вересня – час закінчення жнив. І лише в 1700 році російський імператор Петро I спеціальним указом запровадив святкування Нового року саме 1 січня.

Цей день вважався нашими дідами і прадидами найважливішим

у їхньому житті. Першого січня вони старалися взнати і характер наступних днів місяця, і про урожай, і про свою долю і долю близьких та рідних їм людей на весь рік. Отож, коли на Новий рік небо у зірках – бути урожаю. Сильний вітер у цей день обіцяє урожай горіхів.

Якщо у новорічну ніч сильний мороз і малий сніг – буде великий урожай хліба. А коли тепло і нема снігу, урожаю хліба не сподіватися.

Наші діди зауважили: коли 1-го січня до обіду буде похмуро, а після обіду ясно, – пізній посів кращий. Коли навпаки, то гірший.

Коли ж перший день року щасливий і веселий, то і рік буде таким.

Не варто у Новий рік платити борги – весь рік будеш розплачуватися.

Не дозволялося у перший день року виконувати важку працю – інакше весь рік пройде в суцільній важкій праці, без перепочинку.

Щоб рік був благополучним, його стараються зустрічати привітно, радісно, передзвоном бокалів, щирими вітаннями один одному, побажанням здоров'я і добра.

У кожного народу є свої новорічні об'ряди і звичаї. В Ефіопії Новий рік випадає на середину вересня. Мешканці міст у цей час сходяться на околицях, спляють

на вогнищах сухостій. Навколо ватри влаштовують веселі ігри. В Ірані, навпаки, новоріччя святкують 22 березня, коли у розповні весна. За традицією, глава родини у цей день обдаровує родичів новим вбранням. Після цього всі виходять на вулицю, розпалюють багаття і перестрибують через вогонь. Повернувшись додому, кожен мусить розбити стару глиняну посудину, а господиня пригостити сімома стравами, кожна з яких починається з літери “С”.

Не менш цікаві звичаї в шотландців. З приходом Нового року сусіди йдуть один до одного в гості, несуть із собою грудочку вугілля. Вкинувши його у вогонь, гість бажає: “Нехай світло й радість завжди будуть у вашій оселі!»

У Японії, навпаки, цієї ночі намагаються відіспатись і тільки вранці виходять на вулицю, щоб привітати схід сонця. Від того, який ранок – ясний чи похмурий – залежить, на їхню думку, і увесь рік.

У Голландії новоріччя зустрічають довгими гудками пароплавів, які стоять на рейдах. На Кубі цього дня б'ють в усі святкові дзвони й виплескують воду з вікон. Панамці намагаються щонайгучніше бити в бубни та металеві предмети, вмикають на всю потужність магнітофони і радіоприймачі. Але з особливим темпераментом зустрічають Новий рік італійці. По всій країні протягом першої години року лунає безладна стрілянина з хлопавок. У цей час господарі викидають через вікна на вулицю старі меблі, посуд, ганчір'я.

В Австрії кожен із жителів Відня мріє почути в ніч на Новий рік урочисті звуки Дзвону світу Пум'єрін, який встановлено на соборі св. Стефана. Кожний раз 31 грудня до півночі на площу біля собору приходять тисячі людей. Саме тут і відбувається головна святкова вистава, поруч стоять поліцейські і машини швидкої допомоги. Справа в тому, що з першими ударами дзвону вся площа перетворюється у велику порохову бочку, в небо летять ракети, петарди, горять бенгальські вогні. Інший обов'язковий новорічний

атрибут – опера Йоганна Штрауса “Летюча миша”, яку, за традицією, показують відразу в двох театрах – державному і народному. Квитки замовляють іноді за рік, коштують вони дуже дорого. Як свідчить статистика, кожен другий житель Відня вважає, що хоча б один раз у житті обов'язково повинен 31 грудня відвідати виставу відомої опери.

В Англії Новий рік не зустрічають великим святкуванням, як у нас. Ніхто нікого на Новий рік не запрошує. Але існує неписане правило, що в цей вечір чи ніч кожен без запрошення може прийти на свято в будь-який дім, навіть до зовсім незнайомих людей, і буде прийнятий.

У німців символами удачі і добробуту вважаються сажотрус і свиня. Кажуть, що в давнину, якщо в Новий рік на вулиці з'являвся сажотрус, люди бігли за ним, намагаючись доторкнутися й вимазатись сажею. Це повинно було принести щастя.

В угорців на новорічному столі обов'язково повинно бути поросся. Воно може бути не смаженим чи заливним, а, наприклад, в шоколадній поливі. А от жодну птицю – ні курку, ні качку, ні гуску – в цей день до столу не подають, щоб “щастя не вилетіло” з хати.

Ялтинський пенсіонер, колишній вчитель фізики Свєн Герасименко встановив, що ми зустрічаємо Новий Рік не за справжнім часом (сонячним), за яким живе вся природа, а за штучно встановленим людьми. Точно о 24 годині зустрічають за “природним” часом Новий рік лише в Києві. Отже, у східні області Новий рік приходить раніше, а на заході – пізніше. У Львові, зокрема, келихи шампанського слід піднімати о 0.26хв.

Дорога “другошкільна” родино, вірмо у власні сили і 2005 рік обов'язково принесе нам здійснення усіх наших мрій і задумів.

І. М. Качмарик,
Р. С. Кольбух

ЦІКАВЕ З ІНШИХ ВИДАНЬ

Наша друга школа розташована на вулиці, названій в честь відомого дрогобицького лікаря-хірурга початку ХХ століття Броніслава Козловського. У 2004 р. виповнилося 135 років від дня народження цього славного дрогобичанина. Та, на жаль, якогось значного шановування пам'яті лікаря Козловського у Дрогобичі не було. Приємним винятком була стаття у “Галицькій зорі” про життя і професійну діяльність доктора, написана знаними лікарями - провітанями М. Романяком та М. Богаченком. Ця публікація стала приводом до зустрічі наших старшокласників із Почесним громадянином Дрогобича, професором Мирославом Романяком та лікарем і відомим громадським діячем, давнім другом другої школи Михайлом Богаченком, проведена у рамках шкільного “Прес-клубу”. Нагадаємо, що Заслужений лікар України професор М. Романяк безпосередньо знав Б. Козловського і мав честь навіть деякий час працювати із ним.

На жаль, не всі учні та вчителі школи змогли тоді поспілкуватися із нашими гостями. Також, далеко не всі змогли прочитати названу вище статтю. А знати про людину, іменем якої названа вулиця, що веде до шкільного порога, нам просто необхідно.

Тому дозволимо собі передрукувати статтю з “Галицької зорі” у шкільну газету “Ми” і цим ліквідувати прогалину в наших знаннях. А примітно всім колективом школи зичимо міцного здоров'я і такої ж енергійності одному з авторів цієї публікації Михайлові Богаченку, якому нещодавно виповнилося 70 років. Многая Вам літа!

Спроба дослідження свого родоводу

Витоки цієї історії сягають першої половини минулого століття. В одному з мальовничих сіл Прикарпаття на початку 1938 року в досить заможній українській сім'ї Михайла і Марії Люцевичів народився маленький хлопчик, який став їхньою третьою дитиною. Оскільки це був перший син у сім'ї, то назвали його за давньою родинною традицією, на честь діда по батьковій лінії, тобто Іваном.

Та доля з перших днів не була милосердною до Іванка. Коли йому виповнилося лише два тижні, раптово помирає його батько. Перед смертю він ще встиг покликати свого молодшого брата Василя (який був неодружений і жив під одним дахом із сім'єю Михайла) та сказати йому: “Брате, маєш хату, господарку, маєш також жінку та дітей. Прошу тебе – живи, хазяйнути та дбай про сім'ю”.

Через деякий час після смерті Михайла, згідно його волі, Василь та Марія побралися і жили сімейним життям до 1944 року, тобто до того часу, поки Василь не пішов вояком в УПА, щоб здобувати волю для України і для своєї сім'ї зокрема. На початку 1949 року в сім'ї Василя та Марії народився ще один синочок Миколка. Та недовгим було їхнє щастя. Василь продовжував підпільну роботу в лавах УПА. Марія виховувала дітей сама, та все надіялася, що політичні пристрасті вляжуться і її чоловік знову буде разом із сім'єю. Але дійсність виявилась набагато жорсткішою.

Одного осіннього вечора село Гвоздець, де жила Марія з дітьми, оточили війська НКВС і всіх мешканців, як сім'ї членів УПА, завантажили в машини, а пізніше в товарні вагони і вивезли в Сибір. Не витримавши жахів дороги, захворів та помер маленький Микола. Не відома нам з того часу і доля Василя.

Через дев'ять важких та суворих літ після закінчення терміну заслання повертається на батьківщину Іван. Але поселитися на території Західної України йому було суворо заборонено. Через два тижні його викликали в органи міліції і попередили: “Якщо негайно не виїдеш із Львівської області, то поїдеш туди, звідки щойно прибув”. Так Іван вимушено попав у Донецьку область на роботу в шахту. Одного разу, поїхавши на Західну Україну провідати свою тітку, він познайомився з дівчиною на ім'я Надія, і через деякий час вони одружилися. Пізніше у них народилося двоє синів. Старшого назвали в честь рідного Іванового батька Михайлом, а молодшого – Василем, в честь батькового брата, який виховав Івана та його сестер.

Власне, Василь Іванович Люцевич і є моїм та моєї сестри Мирослави батьком. А мій дідусь Іван та його дві сестри й досі проживають у Донецькій області в селі Олексіївка Красноармійського району. Отже, Донецький край для нас теж є рідним, незважаючи на відстані, що нас розділяють.

Люцевич Наталя,

6-А кл.

Славний дрогобицький хірург Броніслав Козловський

Хоч тепер не так уже і багато корінних дрогобичан, кому за 80 років, але, коли між довгожителами міста чи навіть доволішніх сіл заїде розмова про медицину, то ще хтось та й згадає про доброго ще польського лікаря Козловського. Добрі люди тим і добрі, що де б вони не мешкали, яким би не займалися ремеслом, здійснюють стільки добродійства для окремих індивідумів і для громади в цілому, що про них довго пам'ятають, згадують добрим завдячливим словом, намагаються їх наслідувати у своїй діяльності.

Доктор Броніслав Козловський народився 15 серпня 1869 р. у Вільнової під Варшавою у сім'ї Францішека і Стефанії Козловських з шляхетного польського роду із гербу Леліви. Його дитинство пройшло на селі. Підлітком він сконструював ідеальний протез із дерев'яних паличок і гумок для курчатка, яке при травмі втратило значну частину ніжки. Побачивши такий вдалий пристрій родич-лікар передбачив малому Бронеку професію лікаря і забезпечив матеріальну допомогу для навчання здібного хлопця в університеті.

У 1892 р. Б.Козловський закінчив медичний факультет Львівського університету, у якому пройшов добру підготовку на кафедрі славного львівського хірурга професора Ридигера. Невідомо, де молодий Козловський почав працювати лікарем, але вже у 1902 р. він згадується, як директор Дрогобицького загального шпиталю (тобто міської лікарні), зайнявши пост свого попередника ста-течного доктора В. Леховського.

Б.Козловський не одружувався – він повністю присвятив себе медицині. Найкраще володів хірургією і травматологією. Але був прекрасним спеціалістом і в других ланках лікарської професії. Лікував тисячі людей Дрогобиччини. Його запрошували на консультації до Львова і Перемишля пропонували місце викладача хірургії у Львівському університеті. А доктор Козловський вирішив працювати тільки у Дрогобичі. Постійно підвищував свій фаховий рівень, багато оперував. На фіаках і фірах виїжджав оглянути хворих у Дрогобичі, Бориславі, Трускавці і приміських селах. У ярмаркові понеділкові дні до нього звозили на дрогобицьку площу Ринок багато хворих із віддалених сіл, котрих, бувало, оглядав і на возах.

Мав строгий режим своєї діяльності. До представників різних націй ставився однаково – з увагою і повагою. Мав звичку прийти після Набоженства (Служби Божої) у костелі до улюбленого шпиталю і переглянути свій хірургічний інструментарій.

Доктор Козловський мешкав у будинку на площі Ринок, 17 – у кімнатах над аптекою Горгоніуша Тобіяшека.

Був великим педантом. Милувався своїм чорним елегантним костюмом. Лікарський білий накрохмалений халат завжди лежав на ньому бездоганно.

Першим у Дрогобичі купив собі автомобіль. Був це червоний легковик марки “Татра”, якого через деякий час продав і знову користувався платними фіаками, причому оплачував дорожжарям за свій проїзд до лікарні подвійно (два золотих).

Був філантропом: допомагав бідним, виділяв великі кошти на ремонті дрогобицького і трускавецького костелів, на санаторії, на різні благодійні акції. На початку 20-х років придбав для шпиталю дерев'яний будинок-барак аж із Чехословаччини, а на початку 30-х років за свої кошти збудував модерний профільний двоповерховий цегляний інфекційний корпус.

У 1932 р. громадськість і влада Дрогобича урочисто відзначила 40-річчя професійної діяльності доктора Козловського. Про це з теплотою згадує у своїх спогадах відомий терапевт, український громадський діяч Дрогобиччини Володимир Чапельський.

Вже будучи досить хворим, Козловський спішив до шпиталю, де молоді лікарі виносили його на “кріселку”, складеному з їхніх рук, на другий поверх лікарні, щоб він оглядав хворих.

Помер Броніслав Козловський 16 лютого 1935 р., пробувши 33 роки директором дрогобицької лікарні. Похоронений у могили-склепі за каплицею на цвинтарі на вул. Трускавецькій. До цього нікого у Дрогобичі так масово не проводжали в останню путь. Величезну жалобну процесію супроводжували сумними мелодіями два дрогобицькі духові оркестри. А в той вечір усі електричні ліхтарі на вулицях Дрогобича були закриті чорним крепом. У місцевих газетах були надруковані сердечні прощальні статті про життя, діяльність, смерть і похорон славного хірурга. Сусідню з лікарнею вулицю найменували вулицею Козловського.

Добрий, розумний і обдарований доктор Козловський заслужив своєю самовідданою лікарською працею на велику шану і повагу десятків тисяч своїх пацієнтів та їхніх близьких. Але знайшлися такі виродки, котрі кілька років тому зірвали зі склепу покійного металічні букви напису про особистість Доктора. Напевно, треба було б відновити знищений напис.

Перший із співавторів цього біографічного матеріалу кілька років працював у дрогобицькому шпиталі під керівництвом доктора Козловського і носить у своїй пам'яті ще багато цікавого про цю особистість.

Інтелекція Дрогобича, а серед неї передовсім лікарів, а також численні потомки пацієнтів Доктора Козловського в честь 135-ї річниці від дня його народження добрим словом-згадкою, словом-подякою вшановують світлу пам'ять славного дрогобичанина.

Хірурги
Мирослав РОМАНЯК,
Михайло БОГАЧЕНКО

Школярів запросили на Віденський бал

Вже давно мріяли учні та вчителі нашої школи (школи з поглибленим вивченням німецької мови) про партнерські стосунки з ровесниками однієї з німецькомовних країн. Після візиту надзвичайно-то і повноважного посла Республіки Австрія доктора Міхаеля Місса до нашого міста та його відвідин СШ №2, ця мрія стала реальністю. Завдяки особистому сприянню посла та допомозі кафедри іноземних мов ДДПУ (особисто п. Я. Лопушанського) семеро учнів нашої школи на чолі із заступником директора Юлією Степанівною Михайлишин мали змогу побувати в австрійському містечку Ной Зідл, яке знаходиться в землі Бургенлянд на березі мальовничого озера. Тиждень перебування дрогобицьких школярів в Австрії перетворилося на справжнє свято. Хоча основною метою були обмін досвідом та практика мови, кожен день дарував учням можливість ближче

познайомитися з особливостями країни, її культурою визначними пам'ятками Відня та інших міст.

Між нашими та австрійськими дітьми зав'язалась щира дружба, наслідком якої став запланований на весну приїзд австрійських друзів у Дрогобич та запрошення представників другої школи на традиційний Віденський бал, який проходить щорічно у Києві напередодні Дня незалежності Австрії. Цю чудову традицію ми вирішили започаткувати і у себе в школі, щоб дати змогу нашим дівчаткам відчувати себе принцесами, а юнакам - справжніми джентльменами.

Чарівні звуки “Віденського вальсу” прокладуть невидимий місток між серцями однокласників, а дружні стосунки з австрійськими колегами нам у цьому допоможуть.

Наталія Бернадович,

11-А кл.

Чи згадає гер Шнайдер нас у своїй книзі?

Німецький журналіст Томас Шнайдер, який живе і працює в місті Майнц, пише книгу, сюжет якої побудований на розповідях про нинішнє життя людей на теренах колишнього Радянського Союзу. В Дрогобич і саме в середню школу № 2 його привела цікавість – тут жила і вчилася подруга його сім'ї, яка багато розповідала про свій рідний край, про друзів дитинства. Старшокласники, які прийшли на зустріч і вільно спілкувалися з поважним гостем німецькою мовою, буквально засипали пана Шнайдера запитаннями. Розмова охопила широке коло проблем - від життя та побуту самого пана Томаса і його родини до проблем молоді, йшлося також про ставлення Німеччини до України. Намагаючись бути винятково коректним, німецький журналіст пояснив, що німці про нашу державу не знають майже нічого, думають, що після Польщі одразу починається Росія. Правда, про Чорнобиль чули майже всі, але

знову ж думають, що це сталося в Росії. Перемога нашої Руслани на Євробаченні стала для німців справжнім нісінським шоком. Отож, саме для того, щоб його земляки більше дізналися про нашу країну, і пише Томас Шнайдер свою книгу. Сім років тому він вже побував у нашій державі. За його словами, за цей час в Україні відбулося багато змін на краще.

Роман Левницький,

**Галина Пеляк,
слухачі школи молодого журналіста
“Галицькі зіроньки”**

P. S. Пан Шнайдер побував у нашій школі ще до виборів і до “Помаранчевої революції”. Впевнені, що тепер про Україну вже знають не тільки всі німці, а й мешканці найвіддаленіших від України держав.

Мої враження про Австрію

Дуже часто можна сьогодні почути, що необхідно, аби у нас було так, як за кордоном, а там все добре, якісне і дешеве, не те, що у нас. Багато людей говорять так про життя у високорозвинених державах. І ось нещодавно я мала чудову можливість побувати в одній із тих далеких країн. Завдяки підтриманню дружніх зв'язків нашої школи із австрійською школою-партнером група із восьми найкращих знавців німецької мови відвідала Австрію.

Інша країна, інші люди, інші порядки. На вуличках – чистота, немає жодного п'яного, дороги рівні, як скло. Мене сильно вразила доброзичливість і привітність австрійців, їхня вихованість і культура.

Жили ми в містечку Neusiedle am See недалеко від Відня. Відвідували їхню школу, спілкувалися з ровесниками. Справді, те, що я пережила за цей

тиждень залишиться у моїй пам'яті назавжди. Найбільш сподобалась екскурсія по неперевершеному Відні, столиці Австрії. Там справді панує дух музики, високого мистецтва. Це місто краси і вишуканості.

Але, звичайно, є в австрійців також і негативні сторони. Громадяни Австрії – пасивні люди, які живуть для себе і думають тільки про себе. Вони звикли до транспорту, тому дуже важко побачити навіть недільним вечором людей, які гуляють. Та такий у них менталітет. Їх це повністю задовольняє і вони не бачать потреби щось змінювати. Разом з тим, кожен знає свої обов'язки, до яких ставиться дуже відповідально. А загалом – це такі ж самі люди, як і ми, з такими ж звичками, забавками і проблемами.

Рогаль Наталія, 11-Б кл.

Міркуй англійською

Шановні читачі! Пропонуємо вашій увазі добірку коротеньких віршиків-загадок. У кожному з них мова йде про одного із вчителів нашої славної школи. Імена їхні не названі. Отже, це завдання для допитливих та кмітливих: прочитайте уважно і здогадайтесь, кого описано. А якщо ви це і гарно намаляєте портрет і додасте віршований переклад, то особливі призи вам гарантовані. Найбільш вдалі роботи будуть опубліковані у нашій шкільній газеті.

Із запитаннями, відповідями, малюнками та віршами звертайтеся до вчителів англійської мови Саян Мирослави Степанівни та Дикої Трини Пилипівни. Бажаємо успіху! Good luck!

In the morning, in the evening,
When the weather's warm or cool
The Head Mistress, nice and clever,
Strict and active reigns the school.

This Lady works from dawn to night,
Creates time-table with all her might.
Her feet are flying, her lips are smiling,
Her brains are working, her eyes are shining

She is always busy making plans
Of concerts, feasts and holidays.
She holds like weapon her red pen
And there's a smile on her nice face.

She knows about grass and trees,
About flowers, mushrooms, beans,
About insects, mammals, land,
And everything about man.

She speaks Ukrainian and German,
Besides, she Russian knows and French.
She rules successfully her three men,
And any problem can arrange.

She has the best smile in the school;
Her day is always of jokes full;
She never quarrels with her friends
While typing something with her hands.

There is a lot of pupils' hearts
In piles around her feet.
She teaches English them, gives marks;
She is so kind and sweet.

He is pretty being woman,
He is handsome being man.
Pupils love him, but some hate him;
(School will perish without him!)

We can name her Mrs. Quiet,
Sense of humor is all right.
Everything she sees, speaks slowly;
Heart is kind and eyes are bright.

Саян М.С., учитель англійської мови.

“МИ – УКРАЇНИ ДОНЬКИ І СИНИ”

Нарешті здійснилося! Україна має легітимного народного Президента Віктора Ющенка. А вся передвиборна боротьба уже стає надбанням історії. Згадаємо, як проходило народження нової України.

У тривожні дні “Помаранчевої революції” багато наших вчителів вважали своїм обов’язком побувати у Києві, підтримати акцію народного спротиву на Майдані. Однією з перших дрогобичанок, які вже у понеділок 22 листопада прибули у Київ, була вчителька початкових класів нашої школи Ольга Федорівна Чайківська. Ми попросили її поділитися своїми враженнями...

В цю ніч, мабуть, ніхто не зімкнув ока. Так! Саме 21 листопада вдень і вночі чесний люд стежив за виборчим процесом. І ось, нарешті, сирій ранок. Він, на жаль, нічого нового, окрім тривоги, не приніс. Вибору не було. Його у нас вкрали. Потрібно їхати захищати справедливість!

Кілька хвилин на збори, і наше авто, наповнене друзями-однодумцями, кількома десятками яєць (варених), ковбасою, консервами, теплим одягом, вирушило до Києва.

Дорогою слухали радіо “Льокс”, яке і повідомило інформацію про дивні “їжаки” на трасі. На щастя, люди, що мешкають поблизу доріг, швидко реагували і розчищували проїзд від несподіваних перешкод. Диктори передавали і передавали інформацію. Розповідали, як піднімається Львів, виходить на вулиці. Естафету підхоплює вся Галичина. Ми й самі бачили, як студенти “атакували” автобуси, бо дуже вже рвалися до Києва. Ще одне приємне враження. Молоді люди з Олеська розпалили багаття на лівому боці дороги і вітали всіх, хто прямує до столиці.

Розмовляли ми рідко, увесь час прислухалися до новин. Ближче до Житомира радіо замовкло. Інші радіостанції, як відомо, новин не транслювали, співали, віталися. Це дуже дратувало!

Треба сказати, що пости ДАІ зупиняли лише автобуси, записували номери, перевіряли документи, а власників легкових машин, навпаки, пропускали не зупиняючи. На черговій зупинці хтось сказав, що рухатись автобусами не варто, бо в Житомирі дороги блокуватимуть, і самотнім авто

буде легше прорватися. Настрій ставав тривожнішим. Ось і Житомир. Нічні міліцейські патрулі мирно спостерігали за потоком транспорту. Ніщо і ніхто не чинив нам перешкод. У тривожній тиші ми наблизились до інформаційного табло “Місто-герой Київ”. Шоста ранку. Жодного поста ДАІ. Тиша. Спокій. Знайомий район Святошин (тут я жила, коли вчилася в Києві) спить спокійним сном. Де-не-де люди прямують до переходу. А ось поодинокі продавці мирно розкладають різний крам на столи. Машину залишаємо на стоянці і прямуємо в метро. Якесь дивне почуття: в душі бунт, бажання кричати про несправедливість, про те, що тебе надурили, а навкруги – тиша, спокій... Звичайний ранок.

Швидко доїхали до станції Хрещатик. Піднялися нагору. Перед нами наметове помаранчеве містечко. Хтось прибирає вулиці, хтось рухається до майдану Незалежності. Там гурт молодих людей скандує: “Ющенко!Ющенко!”. Повз них проїжджають машини, сигналять, вимахують помаранчевою символікою. Ближче до трибуни п’ятеро священників з Яворівщини правлять Службу Божу. Людей більше, усі моляться.

Зустріли і знайомих з Дрогобича, вони допомогли одержати помаранчеву символіку.

І ми відчули, що стали частиною майдану. Гордість і піднесення охопили душу, віра в перемогу заповонила кожен куточок мозку, голос рвався з грудей “ТАК!Ющенко! Ющенко – наш президент”

Близько полудня на майдані голці не було де впасти. Ми чекали приходу Ющенка, щоб разом рушити

до Верховної Ради. Теплі посмішки зближували людей, всі розмовляли, наче давні добрі знайомі. На трибуні виступали і виступали. Особливо приємно було чути голоси Донеччини, Сумщини, гостей з Польщі, Білорусії, студентів, що оголосили політичний страйк. Та ось очікуваний заклик: “Рушаймо!” Стільки людей, такої дисципліни, організованості, поваги до ЛЮДИНИ я ще не бачила ніколи! Горді, усміхнені люди крокували Хрещатиком. Хто губився приставав до іншого гурту, точилися розмови, знайомились. Лунала українська, російська, польська, білоруська, грузинська мова. І всі розумілися! І всі разом гукали: “Ющенко!”, “Ющенко – наш президент!”, “Кучму – геть!”, “Піховшеку – ганьба!”, “Кидалов – підрахуй голоси!” тощо. Вікна і балкони теж ніби рухалися від помаранчевих прапорів, хусток, рушників, плакатів. Демонстранти рухами запрошували виходити всіх киян на вулицю. щоб весь світ побачив вибір народу! Колона ширшала і довшала. Хтось запропонував пропустити автомобілі, що чемно вичікували своєї черги. Вдячні водії і пасажири махали помаранчевими стрічками і прапорцями, доброта і щирість панували всюди! Народна

помаранчева ріка пливла Києвом. Сонце тішилося з небес, посилало помаранчеві промінці на нашу рідну землю...

Ось перед нами будинок ЦВК, з подвійною огорожею, охороною. Видно якусь техніку, мабуть, водомети. На одному поверсі у вікні самотня постать. Колона ні на мить не перестає вигукувати гасла: “Ющенко!”, “Ганьба ЦВК!”. Люди зустрічаються і розминаються, фотографуються, записують адреси, здружуються. Ніхто не помічає ані втоми, ані того, що вже смеркло. Раптом іти стало неможливо. Немає куди ступити. Скрізь “помаранчеві” люди! Всі стоять і слухають гучномовці, з яких чути голоси народних депутатів із сесійної зали Верховної Ради. Часто слухання перериваються вигукуванням лозунгів: “Ющенко!”, “Ющенко – наш президент!”. І нарешті: “Віктор Андрійович Ющенко складає присягу на Біблії!”

Гучномовці замовкають, а люди далі скандують: “Ющенко! Ющенко – наш президент!”

І всі вірять: “Назад дороги немає!”. Нація пробудилася. Майбутнє за модерною, європейською Україною вільних людей.

**Ольга Чайківська,
вчителька початкових класів**

Україні

(написано у дні “Помаранчевої революції”)

О Україно, незламна калино,
Ти не зсохнеш – пройдеш крізь віки.
Ти вистоїш – знаю,
Ти зможеш – ти сильна,
Ми будемо гордитись тобою завжди.
О, скільки вставала ти раз із руїни,
Та знову схилила коліна діди і батьки.
І цього не знали іще козаки,
Не знали вони, що нащадки,
Пройшовши крізь сльози, вогонь і біду,
Піднявшись з колін, на коліна знов впадуть,
Забувши про совість, мораль й про ганьбу.
Соромились ми, українці кохані,
І мови, і нації, самих же себе.
Та все ж ми повстали, повстали сьогодні,
Щоб знову і знову з’єднатись в одне.
Піднялись сьогодні твої сини й дочки,
Щоби Україна у світі цвіла,
Щоб вільно ми чули калинову мову.
Щоб влада у всіх у нас гідна була.
Щоб зрадники й зеки,
Що крісла займали,
У тюрмах сиділи і в концтаборах,
Щоби українці дружнішими стали,
На цих непростих у майбутнє шляхах.

Люцевич Мирослава, випускниця ЗОШ №2 2003 року.

Давні дружні зв'язки єднають педколектив нашої школи із американцем, ротарійцем, художником і просто чудовою людиною Джорджем Фінлі. Дружина пана Джорджа пані Доріс родом із Німеччини. Тож він часто перебуває то в Америці, то в Німеччині і, можна сказати, є посередником між Заходом і Сходом. Особлива його любов належить Україні, а особливо другій дрогобицькій школі, де він побував уже тричі. Джордж Фінлі веде постійну переписку із директором нашої школи п. Ларисою Панькевич та вчителем німецької мови п. Ольгою Бутрий. Один із листів, які ми одержали у бурхливі дні “Помаранчевої революції,” пропонуємо увазі читачів нашої газети, адже адресований він усім свідомим українцям.

Мої дорогі Українські Друзі!

Чудово! Дуже добре! Ви заволоділи повністю увагою цілого світу і здобули його повагу своїми велелюдними мирними мітингами проти масових фальсифікацій, здійснених під час і після виборів. Я і всі наші спільні друзі у Швєбіш Галлі (де я зараз) і в Бостоні дуже пишаємось вами, тим, як ви вмієте відстоювати свою позицію. Дякуємо за емоційні повідомлення з вулиць Львова, Тернополя і Києва і за ваші дії на захист своєї демократії. Ви змусили мене просльозитися! На каналі CNN я бачив свого хорошого друга Романа Дацька, котрий звертався до людей; дехто з вас знає його теж. Це було в Києві чи Львові? Я дуже вражений вдумливими словами Віктора Ющенка. Він справжній лідер.

Я б хотів бути з вами, але з вами вже є так багато людей з Польщі, Білорусії

та інших країн. Я думаю, ви отримуйте необхідну допомогу. Мене можуть заарештувати (знову) як американця, котрий втручається, а я б не хотів бути перешкодою для ваших прекрасних зусиль. Але я вже збираю деяку допомогу. Тут у Галлі. Це легко – всі вже вас підтримують. На жаль, я нічого не можу зробити звідси, тільки передати вам мою повну підтримку. Я думаю про вас щохвилини ці останні чотири дні. Прошу, бережіть себе. Бажаю всього доброго.

Будь ласка, передавайте повідомлення постійно і понад усе продовжуйте єдиний шлях до перемоги. Слава Україні!

**Найщиріші вітання,
від Доріс теж, Джордж.**

Ми – учасники “Помаранчевої революції”

Вибори 21 листопада закінчилися, і почався зовсім інший процес. Сталося те, чого не чекав ніхто. В Україні – “оранжева революція”, на вулиці багатьох міст України люди вийшли на мітинги непокори. Розпочався всеукраїнський марафон “Народ не здолати”.

Зі всіх куточків нашої держави у Київ потягнулися колони легкових авто і автобусів. Іхали бізнесмени і службовці, робітники і студенти, наші учні і діти.

Ми, вчителі, не могли залишитися осторонь. Ось і команда однодумців із 15 чоловік у Ікарусі. Десь об 11 годині автобус добрався до столиці. Київ зустрів нас прикрашеним в оранжевий колір. Жовтогарячі прапорці і стрічки миготіли всюди: на одязі людей, на сумках, на транспорті. Ми стараємось роздобути помаранчеву атрибутику і щасливі ідемо до Верховного Суду. Людей – море! У цей день ми разом з усіма пікетували приміщення Верховного Суду. Протягом 3-4 годин лунали лозунги: “Чесний Суд!”, “Судді з народом!”, “Ющенко – наш Президент!” Як тільки появлялися люди із синьо – білими прапорами, натовп скандував: “Схід і Захід разом!” або “Донецьк, Донбас, приєднуйся до нас!”

На наступний день ми були під Верховною Радою. Людям роздавали червоні троянди і гвоздики з оранжевими стрічками, а ті дарували їх охоронцям, які стояли в оточенні будівлі. Сесію Верховної Ради озвучували і транслювали великі телеекрани. Найбільше вразила нас поведінка багатотисячного натовпу. Коли приймалася ухвала сесії, то надворі стояла мертва тиша, тільки чути було величне віяння величезної кількості прапорів. Рішення прийнято – і зривається в повітрі: “Молодці!” Аж мороз іде по шкірі. І тоді розумієш, що це не натовп, не масовка, а громадяни, об'єднані ідеєю, метою, одним духом! Ми ще не бачили таких гордих людей із такими щасливими просвітленими обличчями.

Кожного вечора всі збиралися на майдані Незалежності послушати Ющенка, Тимошенка, Порошенка, Зінченка, які підводили підсумки проведеного дня, звітувалися перед народом про досягнені результати і давали настанови щодо наступних дій. На майдані панувала атмосфера взаємопідтримки, добра, оптимізму, віри у перемогу, яку підтримували своєю творчістю відомі артисти.

Дякуючи Ігорю Адамовичу та Олегу Адамовичу Михайлишинам ми мали можливість прилучитися ще й до “польової кухні”. Їхні друзі (як і багато

інших небайдужих киян) готували їжу для людей, які стояли на барикадах. Ми з задоволенням варили каші, супи, робили бутерброди, а потім розвозили і роздавали ці продукти. І не було різниці чи це “помаранчеві”, чи “білоголубі” революціонери. Ми згадали про барикади, але чи можна назвати “барикадами” місце, де раді бачити всіх і кожного, не сортуючи людей за ознакою кольору. І біля Адміністрації Президента, і біля Кабінету Міністрів, і біля Верховної Ради люди різного віку і стану стояли пліч-о-пліч за свободу і незалежність своєї держави. Наші мужчини три ночі до 5-ої години ранку розвозили продукти. Приїжджали, наливали гарячого супу, чаю або какао і у відповідь завжди чули: “Дуже смачно!”, “Спасибі!”, “Дуже дякую!”, “Дай Бог Вам здоров'я”. А скільки дрогобичан ми зустріли! Серце переповнюється любов'ю і гордістю за цих мужніх людей.

А на Хрещатику тим часом постійно рухалися колони з жовтогарячою атрибутикою. Майдан – це джерело гарячих вісників, анекдотів, коломийок, гумористичних газет. Кругом листівки, гасла. Біотуалети народ охрестив “Приймальнею Кучми” і “Кабінетом проффесора”.

Особливий дух — у наметовому містечку. Все в помаранчевій символіці. Кожен намет – це частина карти нашої України, бо тут люди з Одеси і Львова, з Криму і Закарпаття, Донеччини і Івано-Франківщини, Волині і Умані. Тут люди від першого дня страйку. Всі вони рішуче налаштовані стояти до переможного кінця. Остаточної перемоги ми тоді ще не одержали. Але якщо уманські студенти цитували В. Сосюру “Любіть Україну”, якщо одесити декламували П.Тичину: “Я єсть народ, якого правди сила ніким звоєвана ще не була”, то ми, дійсно, отримали головне — молодь, наші учні, діти, усвідомили власну значущість єдності, а це сфальсифікувати неможливо.

Слава великому українському народові! Слава Вікторіві Ющенку — Президентіві вільних людей!

**Лучків Леся Василівна,
а з нею
Винарчик Лідія Максимівна,
Пінчак Андрій Данилович,
Мурза Орест Іванович,
Колотило Леся Володимирівна,
Буга Наталія Любомирівна,
Краснянська Рома Романівна,
Михайлишин Олег Адамович
і їхні родичі та друзі**

Коли в душі народжується слово...

Мелодія української осені

Ви не знаєте, що таке осінь. Цього ніхто точно не знає, і я також. Чи були ви в осінньому парку, чи вдивлялися в нього, чи відчували неповторну мелодію української осені?..

Одного разу я йшла, задумавшись про своє, осіннє сквером. Було тихо, лише шум падаючого листя в поєднанні з шурхотом під моїми ногами створював незвичайну та спокійну мелодію. І тут мій погляд зупинився на інтелегентному літньому чоловікові, який тримав у руках великий букет сухого листя і нюхав його, наче це були найдорожчі у світі парфуми. Він вловив мій здивований погляд і тихо відповів: "Не дивуйтеся, юна леді! Це перша осінь на рідній землі за останні 30 років еміграції. Я

бував далеко на сході, там, де завжди тепло та сухо, де сонце і пальми. Був у Англії з її туманами, у романтичній Франції, але такої осені, як на рідній землі, нема ніде. Нема такого чистого та голубого неба, лагідного сонця, ніде так ароматно не пахне жовкле листя, тому що це наше, рідне" Я озирнулася. А й справді, таке розмаїття кольорів, таку красу нашої природи, таку осінь, якою вона є, чарівною і неповторною, я побачила вперше.

Ми попросилися. Я зробила кілька кроків; подув осінній вітер і поніс опале листя кудись далеко за обрій, так, як несе він по світах долі наших людей.

Добрянська Тетяна, 9-В кл.
16.10.2004

Між рядків

Пробач слова
Яка банальність
Ми розумієм
І без них
Яка безумна
Геніальність
На дні душі
Сидить
І тихо проситься
У двері
Твій силует
А за віком
Бліді пастелі
І серце спить

І серце спить
Ти увійдеш
І між рядками
Буде любов
Але навколо
Ця банальність
І ти пішов
Що ж залишилось
Спалити тінь
І розкидати
Між постелями
Що не вмістилось
Між рядків.

І.А., 11-Б кл.

Подрузі

Оці рядки дарую я тобі,
Щоб в пам'яті ти дружбу нашу залишила.
Я завжди думаю про те,
Щоб ти була щаслива,
Щоб сонце і земля про тебе дбали,
Й хмаринки мимохит про тебе пам'ятали.
В житті буває різне,
Як і на довгій ниві:
І радість, й смуток, й хвилювання дні,
Та все минає із роками, як у сні.
Тому пораду добру хочу дати -
Найбільш сама про себе мусиш дбати,
І проявити всі старання і зусилля,
Щоб зло й байдужість у житті здолати.
Сприймай завзято ти нові знання,
З натхненням йди у майбуття.

Яворська І., 6-А кл.,
Парашак Р.М.

Кицька

(Найменшим школярикам від випускниці)

Кицька грілася на сонці,
Літо вже минуло –
Споглядала у віконце,
Як давно це було.
Як було, коли травичку
Вітер колихав,
Коли десь далеко, в горах,
Пісенька лунає, коли дзвін дітей веселих
Променем несеться,
Навіть дощик найсильніший
Так чарівно летіється.
Усміхнулася кицька,
Поміняла місце,
Злізла з пічечки своєї
Молочка поїсти.

Терлецька Марія, 11-В кл.

Якби я став президентом

(присвячується часам правління Л. Кучми та В. Януковича)

Якби я став президентом,
Ким не був ще зроду,
Я не став би інцидентом
Для свого народу.

Не робив би я ось так,
Як сьогодні роблять:
Біднішим стає бідняк,
Багаті ж гроші "дроблять".

Пісню все одну співають:
"Вищий заробіток",
Що всім людям допомагають

І дбають про діток.

Аж на п'ять відсотків вгору
Зарплата стрибав,
Вже і пенсійка в цю пору
"Небо підпирає".

А ВВП в Україні
Вище неба скаче.
Іншим добре в цій країні,
Крім тебе, бідняче.

Глик Андрій, 8-Б кл.

За листками календаря

Осінь йде, кружляє листя
Під осінній тихий бриз.
І кружляє у повітрі,
І летить воно униз.
І летить, летить в повітрі,
І танцює тихий вальс,
І шумить воно на вітрі,
Мов шепоче щось до нас.
Листя, листя, що шепочеш
Ти до мене в тихий день?
Що ти висловити хочеш
Шелестом своїх пісень?
Я шумлю, бо тиха осінь
Завітала вже до нас.
Тихо, тихо, дуже тихо
Йде тепер вона всякчас.
Вже дерева стали жовті
Й пожовтіла вся трава.
Швидко, швидко, дуже швидко

Прийде лютая зима.
Вкриє землю білим снігом,
Заморозить всі річки.
Снігових бабусь збудують
Рожевошкі діточки.
А старий морозний січень
Всіх запросить в Новий рік –
Заблищав в хатах ялинки
Й залунає гучний сміх.
Знов зима вітати буде
Із різдвяним святом всіх.
Й не один довжезний місяць
Буде вити заметіль.
Але все ж затихне вітер,
І зійде зимовий сніг,
Розцвітуть сади та квіти,
Заіскриться ширий сміх...

Хлопик Ігор, 7-Б кл.

Моя подяка

Всі вчителі, мов те яскраве сонце,
Що завжди в темноті освічує нам путь.
І вони завжди в скрутну хвилину
Свою вірну дужу руку подадуть.

Найрідніша, наймиліша

Хто перші слова нас вчив говорити?
Хто найперші кроки допоміг зробити?
Хто на перший дзвінок приведе?
Хто в біді розрадить й пригорне?
Ця людина найрідніша у житті!
Це – мама! Поклін низький Вам до Землі!

Християнка

(Присвячується улюбленій учительці етики Фіголь Ірині Ігорівні)

Ось прийшла до храму ця людина -
Християнка мудра й волонтер.
На коліна впала до ікони
І молитись щиро почала.
Тільки-но закінчила молитви,
Ангел Божий об'явився їй:
"Іди з миром, дочко України,
Гордість славна Неба і Землі!"

Приріз Марта,
8-А кл.

Природа

Як тендітно, як прекрасно
Дзеленчать дзвіночки,
Розквітають квіти в полі,
І шумлять струмочки.
Всі пташки співають хором

Гімн природі буйноцвітній,
А трава танцює з вітром,
Звеселяє землю в квітні.

Прокіпчин Анна, 9-В кл.

ПОРАДИ ПСИХОЛОГА

Довіра в нашому житті

Напевно, серед нас не знайдеться жодної людини, яка б могла заперечити важливість довіри у людському суспільстві, не знайдеться нікого, хто не зрозумів би необхідності довіри й розуміння у взаєминах. Адже без цього не народжувалась би дружба, любов, не виникало б прагнення творити.

Отже, поговоримо про довіру. З того моменту, як людина починає себе усвідомлювати, відкривати власне “я”, вона починає співдіяти з іншими людьми, набуваючи суспільних рис. Людина постійно прагне до нового, до переживання позитивних емоцій. І, мабуть, найбажанішою позитивною емоцією, до якої прагне людина, є відчуття щастя.

Хто не знає, що таке щастя, хай подивиться на щасливих дітей, – вони задоволені, радіють життю і відчувають гармонію із собою та довкіллям. Чому ж вони щасливі? Напевно тому, що довіряють дорослим, і при цьому роблять це без застережень та сумнівів. Дорослі для них – взірці для наслідування, заохочення до певних дій, вчинків. Дитина почуває себе затишно тоді, коли навколишнє середовище відкрите та шире до неї.

Людина вірить оточуючим тому, що у неї ця віра закладена ще від народження. З часом потреба у довірі постійно зростає, і людина шукає її прояву та втілення у різних сферах життєдіяльності.

З перших днів свого життя ми вчимося довіряти іншим і хочемо, щоб нам довіряли так само. Ми щасливі, якщо хтось нам відкривається, приймає нашу раду. Ми щасливі, якщо можемо розділити свою радість з кимось або пережити непримиреність спільними

зусиллями. І, навпаки, коли ми не оправдовуємо деяких сподівань, або ж самі розчаровуємося в комусь, – нас опановує почуття несправедливості, непотрібності, розлюченості, інколи і гніву.

На жаль, у нашому житті часто буває так, що ми втрачаємо довіру до оточуючих людей. Вони не реалізують наших очікувань, не чинять так, якби нам цього хотілося. Але це і є найскладніше завдання: прийняти іншого, не накладаючи на нього своїх “нашарувань”.

Сценарій нашого життя надто розмаїтий та спонтанний і неможливо все підводити під один “сюжет”. Ось чому потрібно навчитися довіряти один одному. Друзі стають друзями лише тоді, коли між ними існує взаємна довіра, скріплена неодноразовими прикрасами та випробуваннями.

Якщо ти відчуваєш, що тобі не довіряють – не хвилюйся. Можливо, десь зроблена помилка з твого боку, або тебе не зовсім правильно зрозуміли. Проаналізуй свої думки, спілкування, поведінку, повернися у ситуацію, з якої розпочався конфлікт, і ти обов'язково знайдеш причину ваших непорозумінь. Якщо ти не можеш комусь довіряти – не поспішай з остаточним рішенням. Будь-який вчинок кожної людини потребує осмислення та правильного ставлення. Зупинись на тому моменті, який би укріпив твою довіру до інших. Розвивай у собі прагнення довіряти оточуючим, формуй щасливі взаємостосунки. Пам'ятай, що з маленької “цеглини” будуватиметься ціле життя!

Галина Кузик,
шкільний психолог

ТОЧКА ЗОРУ

Наш недосконалий світ

Всі ми – мешканці цієї великої, щедрої і загадкової планети Земля. Вона дала нам все: життя, воду, притулок, їжу... Та навіть знаючи це, людство далі шкодить їй своїми дослідженнями і експериментами над природою.

Чи не людина вирубує ліси, вбиває рідкісних тварин і знищує рослини? Так, вона це робить задля того, щоб забезпечити себе теплом, їжею. Та не можна думати лише про миттєві блага. Шкодячи природі, ми шкодимо і собі, і майбутнім поколінням. Я не кажу, що взагалі не можна рубати дерева, та якщо зрубаш дерево, то посади нове, адже воно очищає наше забруднене повітря.

Люди запускають космічні кораблі, ракети, супутники у космос. Вони знають, що руйнують озон, який захищає все і всіх від ультрафіолетового випромінювання. Звісно, вчені хочуть більше дізнатися про Всесвіт, та ціна таких знань занадто висока.

А згадаймо економічні проблеми. Як багато є держав... У кожній з них свої закони, свої

проблеми, свої грошові системи. У багатьох з цих держав є люди, які не мають коштів, щоб забезпечити себе житлом, їжею, одягом. Ви питаєте: “Чому вони не влаштуються на роботу?”. Але ж як, якщо для цього треба багато грошей, а де ж, як не на роботі їх взяти? Коло замикається. У цьому випадку люди часто змушені красти, щоб прогодувати себе і свої сім'ї. Тим часом інші живуть повноцінним, розкішним життям, не думаючи про ближніх.

Ми повинні зробити все, щоб життя на Землі було справедливим і щасливим. Але воно не зміниться доти, доки люди не зрозуміють, що доля Землі, а значить і їхня доля, залежить від них самих. І хоч всі знають, що необхідне для удосконалення людського суспільства, більшість сподівається, що це залежить від когось іншого.

Використаймо шанс, який у нас є! Змінимо майбутнє людства, доки воно у нас ще може бути!

Сердюк Вікторія, 9-Г кл.

Ми на “Листопадовому зриві”

Щорічно громадська організація “Пласт” за підтримки відділу в справах сім'ї, молоді, спорту та туризму проводить теренову (на місцевості) патріотичну гру “Листопадовий чин - яскравий спалах боротьби за національну свободу”. Суть цієї гри полягає у тому, що кожен загальноосвітній заклад представляє команду в складі восьми чоловік на чолі з учителем, який участі у грі не бере. Команди за обмежений час мають обійти 12 так званих точок, які знаходяться біля архітектурних пам'яток або якихось інших визначних місць Дрогобича. На кожній точці команду чекають інструктори – пластуни (у “Пласті” багато учнів і нашої школи). Вони задають школярам запитання з історії УНР, ЗУНР, ОУН та УПА. Питання також можуть стосуватися самого міста Дрогобича та його видатних мешканців. За кожну правильну відповідь зараховуються бали, а також можна отримати на кожній точці додатковий бал, який дається, якщо команда працює дружно.

У цій грі завжди бере участь і наша школа. Не був винятком 2004 рік. 22 жовтня команда, яка складалася з учнів 10-А та 10-Б класу під проводом Людмили Іванівни Турмис рушила “походом” до міської ратуші Дрогобича. Був у цій команді і я. Наша група виступила достойно. Ми отримали на всіх точках бал за дружність та згуртованість, були одним цілим. А тепер трішки детальніше.

Все почалося з того, що біля ратуші за нами закріпили інструктора, з яким ми мали прямувати до місця призначення. Першою зупинкою

став музично-драматичний театр. І саме тут було найоригінальніше завдання. Нам сказали проспівати три пісні січових стрільців. Це завдання не склало жодних труднощів, адже співати друга школа вміє. “Безкоштовний концерт” для перехожих ми завершили пісню “Ой у лузі червона калина”. Після цього в нас появилася надія, що доведеться на наступних точках танцювати народний танець. Натомість нам задавали важкі питання з історії, на які ми досить успішно відповідали, адже належно підготувалися та мали на “озброєнні” різні довідники та книжки, якими, по можливості, непомітно користувалися. Людмила Іванівна весь цей час вболівала за нас емоційно та старалася час від часу чимось допомогти.

Хоча гра була важкою та виснажливою (адже довелося оббігати півміста), у нашому гурті завжди було весело. Часто з наших жартів сміялися і самі пластуни. Також були випадки, коли жіноча половина команди вдалася до хитрощів і старалася звабити хлопців-інструкторів, щоб заробити додатковий бал. Курйозів у цій грі було безліч, всіх навіть і не згадаю.

У сесійному залі ратуші ми довідалися, що не отримали перемоги, яка була такою близькою, але не розчарувалися. Адже не завжди нам вигравати, треба вміти коліс і програти. Та, незважаючи на це, всі знають, що ми найкращі, найсміливіші, найсильніші, а “МИ” – це учні другої школи.

Роман Левицький, 10-А кл.

Ми на спортивних змаганнях

З початку навчального року приємно дивують усіх наші спортсмени. Вони стають призерами всіх спортивних змагань, які проводяться у Дрогобичі.

У жовтні збірна команда з футболу (капітан команди Верес Микола) здобула перше місце у чемпіонаті міста серед загальноосвітніх закладів. Цю перемогу вдалося вибороти лише за рахунок наполегливості тренера команди Фляги Івана Степановича і старанності самих гравців, які продемонстрували чудову гру. Вихованці цього ж вчителя успішно виступили у змаганнях на кубок міста під назвою “Шкіряний м'яч”. Тут були представлені три різні за віковою групою команди з футболу. На цьому турнірі хлопці 92 року народження здобули першість. Трішки не пощастило гравцям 93 і 94 років народження. Вони, відповідно, розмістилися на 4 і 5 позиції.

Свій професіоналізм також продемонстрували баскетболісти. Вони не підвели свого тренера

Котова Юрія Прокоповича. У результаті збірна команда дівчат (капітан команди Репіна Яна) отримала III місце, а команда чоловічої статі (капітан команди Кущнір Зорян) – II місце.

У міських змаганнях з шахів представники нашої школи також показали хороші результати і ввійшли у фінал. Були наші учні і на козацьких забавах, які проходили під час святкування Дня міста Дрогобича. Такі ігри для нас не новизна. Адже щорічно друга школа спільно з частиною Д-0090 проводить подібні змагання між старшокласниками і військовими. Не був винятком і цей рік.

У рамках шкільної спартакиади відбулися змагання з футболу між учнями середньої школи, де перемогу здобув 7-Г клас. У планах на майбутнє змагання з тенісу, шахів і міні-футболу. Тож нас чекають нові перемоги і здобутки.

Роман Левицький,
10-А кл.

Ними гордиться школа

Техніки школи,
як завжди, – молодці!

На початку жовтня на львівському іподромі у рамках аерокосмічного шоу проходили обласні змагання, в яких взяла участь дрогобицька команда. Приємно відзначити, що наші хлопці гідно виступили у змаганнях повітряних зміїв. Найкращого результату досягли Павло Здебський (1 місце), Дмитро Найда та Володимир Панасенко (2 місце), Борис Лужецький (3 місце). Всі вони – учні другої школи. Керівник команди – Здебський Анатолій Дмитрович.

11-12 грудня відбувся Кубок області з трасового моделізму, де команда ЗОШ №2 зайняла II місце. Переможцями стали: Здебський Павло (4 золоті і 1 срібна медалі), Панасенко Володимир (1 срібна і 1 бронзова медалі), Лепак Руслан (1 срібна медалі).

Тренери команди – Гаврилюк Л. М., Здебський А. Д.

За результатами змагань школярів з автомобільного спорту в 2003/2004 н. р. за результатами двох турів командні місця розподілилися так:

- 1 місце – ЗОШ №2, м. Дрогобич.
- 2 місце – ОЦНТТМУМ, м. Львів.
- 3 місце – БТТУМ, м. Стрий.
- 4 місце – БТТУМ, м. Дрогобич.
- 5 місце – БТТУМ, м. Самбір.

В особистій першості відзначені учні Дрогобицької ЗОШ №2: Здебський Павло, Буга Андрій, Панасенко Володимир, Крілик Тарас та Паращак Юрій з ОЦНТТМУМ.

Вітаємо переможців II туру предметних олімпіад

Прізвище, ім'я	Клас	Предмет	Місце	Прізвище вчителя
Задворних Сергія	10-Б	Біологія	I	Михайлишин А.Т.
Репіну Яну	9-В	Біологія	II	Кравців Г.О.
Пеляк Галину	10-А	Біологія	III	Панькевич Л.І.
Казішина Івана	11-А	Біологія	III	Михайлишин А.Т.
Захарію Оксану	7-Б	Математика	II	Хом'якевич В. В.
Коростельову Анастасію	9-Б	Математика	III	Хом'якевич В. В.
Яциничу Дмитра	9-Б	Історія	III	Снайчук Н. Т.
Захарію Оксану	7-Б	Українська мова та література	II	Драла Л. Б.
Ллика Андрія	8-Б	Українська мова та література	II	Драла Г. Г.
Кетову Наталію	9-Б	Українська мова та література	II	Ярошович М. І.
Романюк Олену	10-Б	Українська мова та література	II	Лучків Л. В.
Снятинську Марію	11-Б	Українська мова та література	III	Лучків Л. В.
Лучків Христину	10-Б	Географія	II	Коваль Л. П.
Бугу Андрія	7-Б	Географія	III	Буга Н. Л.
Стецю Ольгу	9-В	Географія	III	Коваль Л. П.
Снятинську Марію	11-Б	Географія	III	Коваль Л. П.
Цицика Романа	11-А	Економіка	II	Буга Н. Л.
Бернадович Наталію	11-А	Економіка	II	Буга Н. Л.
Левецького Романа	10-А	Економіка	II	Буга Н. Л.
Козій Софію	8-Г	Англійська мова	III	Модрицька Ю. О.
Петрика Сергія	9-Г	Трудове навчання	II	Ллик О. М.
Кондрашова Дмитра	9-Б	Правознавство	I	Снайчук Н. Т.
Кустенко Ольгу	11-Б	Правознавство	I	Снайчук Н. Т.
Рудавську Олесю	8-В	Фізика	I	Винарчик Л. М.
Дикого Андрія	8-Б	Фізика	II	Винарчик Л. М.
Рапача Ростислава	8-В	Фізика	II	Винарчик Л. М.
Ллика Андрія	8-Б	Фізика	III	Винарчик Л. М.
Бугу Андрія	7-Б	Фізика	III	Гаврилюк Л. М.
Романюк Олену	10-Б	Фізика	II	Бурій А. Р.
Козій Софію	8-Б	Німецька мова	I	Семеншин Д.В.
Мацигін Анастасію	8-Б	Німецька мова	II	Василюк С.І.
Пілько Зоряну	8-Б	Німецька мова	II	Семеншин Д.В.
Регей Ярослав	8-Б	Німецька мова	III	Василюк С.І.
Думу Марту	8-Б	Німецька мова	III	Василюк С.І.
Ллик Рому	8-Б	Німецька мова	III	Семеншин Д.В.
Мосевич Анастасію	9-Б	Німецька мова	I	Бутрий О. Г.
Гук Віру	9-Б	Німецька мова	II	Бутрий О. Г.
Яциничу Дмитра	9-Б	Німецька мова	III	Бутрий О. Г.
Петренко Наталю	10-А	Німецька мова	I	Гаврилюк І.І.
Ворончак Наталю	10-Б	Німецька мова	II	Джура Г.І.
Задворних Сергія	10-Б	Німецька мова	II	Дяків О.М.
Нижник Ольгу	10-А	Німецька мова	III	Гаврилюк І.І.
Ллик Ірину	10-Б	Німецька мова	III	Дячок Г.О.
Рогаль Наталю	11-Б	Німецька мова	I	Джура Г.І.
Бернадович Наталю	11-А	Німецька мова	II	Михайлишин Ю.С.
Моцьо Мар'яну	11-А	Німецька мова	II	Михайлишин Ю.С.
Цицика Романа	11-А	Німецька мова	III	Михайлишин Ю.С.
Кустенко Ольгу	11-Б	Німецька мова	III	Джура Г.І.
Гавдяк Мар'яну	11-Б	Німецька мова	III	Дячок Г.О.
Козій Софію	8-Б	Англійська мова	III	Модрицька Ю.О.

Вітаємо переможців II туру V Міжнародного конкурсу знавців української мови ім. П. Яцика

Мазур Галину	4-А	II	Ільчишин У. Ю.
Ллика Андрія	8-Б	I	Драла Г. Г.
Кетову Наталію	9-Б	I	Ярошович М. І.
Романюк Олену	10-Б	II	Лучків Л. В.
Снятинську Марію	11-Б	III	Лучків Л. В.